

Forfatter: Udrag fra De fortryllede Fingre

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 159.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296366011200/facsimile.pdf> (tilgået 25. juni 2021)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

Leiet i Alkoven; hun foldede sine Hænder over sit Bryst – drog et let Suk og udaandede det sidste Livspust med et stille Smil.

I samme Øieblik aabnede Thora sine store sorte Øine og betragtede hende. Hun havde ligget i en halv bevidst Dvale og hørt hvert Ord, hendes Gudmoder hviskede. Hun havde fornømt med en indre Sands Haandspaaløggelsen over sit Ansigt og Bryst; hun havde følt den kjære Gudmoders Afskedskys paa sin Pande og det sagte lille Tryk af hendes Haand, medens hun fornemte den Sittren i de tre helbredede Fingre og klart var sig bevidst, at de bleve velsignede. Nu kunde hun først røre sine Lemmer; hun reiste sig stille og saae paa den Bortslumredes Ansigt, som nu en Solstraale fra Vinduet ligesom omgav med en Glorie, medens det sidste Spor af Aandens Flugt svævede hen over det og gav det et saligt Udtryk af Fred og himmelsk Glæde.

«Gud glæde evig din Sæl, fromme Gudmoder!» – hviskede Thora og knælede ved hendes Leie, medens milde Vemodstaarer randede ned over hendes rødbrune Kinder.

Hun laae endnu i denne Stilling ved den Dødes Leie, da hun bemærkede en Lyd af hviskende Stemmer omkring sig. Det var hendes Forældre, der sagte vare traadte ind tlligemed Lægen og en fremmed ung Mand, der mest af Alle syntes greben af den stille, holdelig skjønnne Gruppe ved Alkoven. – Det var Fætter Jørgen, der som en dærlig Kunstner var kommen hjem fra sin Udenlandsreise og forjæves havde søgt Thora hos Forældrene. Efter hvad han hos dem og Alle havde erfaret om hende, maatte hun være bleven til en sand Engel, der selv var skjønnere, end hint herlige Kunstværk, man engang havde lignet hende med. Nu, da han saae hende i denne Stilling og saae hendes Ansigt oplyst af den stigende Pinsetsol – svimlede det for hans Øine, og han syntes at see et Billede fra en højere Verden.

Deres Møde ved den fromme Gudmoders Dødseng var et stille men inderligt Favntag. Da de næste St. Hansaften kjørte til Kilden i Skoven – gik de om Aftenen, som et lykkeligt nygift Ægtepar, til Gudmoderens Skovbolig, for at see hvorledes dens nye Beboerinde, en Søster til den Afdøde, efter Løfte lod Alting staae der i samme Orden og paa samme Sted, som i den gode Gamles Tid. Humlerankerne snoede sig som før om Muren. Roserne og Lillierne duftede atter drømmende i Maaneskinnet. Den gamle hvide Kat laae og snurrede paa Dørtærskelen. Alkoven med det grønne Forhæng stod paa samme